

Írott és íratlan szabályok az erdőn-mezőn járással, kutyasétáltatással kapcsolatban, illetve néhány információ a csapdázásról

Az elmúlt tíz-tizenöt évben egyre több honfitársunk költözött ki a nagyvárosokból vidékre, Budapest környékén ez fokozottan igaz. Ezzel párhuzamosan mind többen kapcsolódnak ki a lakhelyük övezte erdőn-mezőn, akár önállóan, akár kutyájukkal. Ez természetesen üdvözlendő, amennyiben a természetjáró betartja az ehhez kapcsolódó szabályokat. Saját tapasztalatunk az, hogy a nem megfelelően viselkedők többsége jóindulatú, törvénytisztelő állampolgár,- és pusztán kellő ismeret hiányában válnak szabályszegőkké. Ezen írott és íratlan szabályok megismertetésével - próbálunk segítséget nyújtani, azzal a nem titkolt szándékkal, hogy a jövőben ezen írás olvasói igyekeznek majd betartani azokat.

Magyarországon a vad védelméről, a vadgazdálkodásról és a vadászatról szóló 1996. évi LV. törvény alapján a település közigazgatási belterülete, a lakóingatlanul szolgáló bekerített kültéri ingatlan, tanya, major, temető, nem mező-, erdő - vagy vadgazdálkodási célból bekerített hely, repülőtér, közút, vasút nem a vadászterület része. **Ezeket kivül viszont minden külterület egyben vadászterület is, ahol az év során folyamatos vadgazdálkodási és vadászati tevékenység folyik.** Vadászat általában a társas vadászatok kivételével a reggeli és az esti időszakokban zajlik. Pontos időintervallumot nehéz megadni a napfényes órák évszakonkénti változása miatt, ezért a napnyugtát megelőző és a napfelkeltét követő egy óra közti időszakban kell számítani jellemzően vadászatra. Ne felejtjük, hogy az erdő-mező az erdész, mezőgazda és a hivatásos vadász munkahelye is egyben. A hivatásos vadász kiemelt feladata a vad védelme és a vadállomány nyugalmanak megóvása. Természetesen a leírt időszakon kívül bárki nyugodtan töltheti szabadidejét a természetben.

A kutyasétáltatással kapcsolatban a Pilisi Parkerdő Zrt. egy nagyon jó kiadványt jelentetett meg Erdőben a kutyával, felelősséggel címmel, mely az interneten is elérhető és érdemes elolvasni! Az alábbiakban ebből a kiadványból idézünk néhány gondolatot:

„Az erdőben kutyát sétáltatva feltétlenül tartuk szem előtt, hogy a kutya ragadozó állat. Szabadon engedve az erdőben, hosszabb- rövidebb ideig felügyelet nélkül hagyva számos konfliktushelyzet adódhat az erdő élővilága és a kutya között, amely elsősorban az erdő állatait veszélyeztetik: A legszelídebbnek tartott házi kedvenc is megkergetheti az erdei állatokat. Ilyenkor akár hosszabb időre is szem elől téveszthetjük. Például egy legyengült őzgidá a kutya kitartó kergetésének hatására el is pusztulhat. Kutyánk távoli vidám csaholását hallva gondoljunk arra, hogy ez egyben valamilyen erdei állat riadt menekülését is jelentheti, amit mi észre sem veszünk. A kutya felzavarhat költő madarakat, kiáshatja az ürgét, vakondot.”

Napi probléma az úthálózattal beszótt agglomerációban, hogy őzek nyulak pusztulnak el azért, mert a szabadon engedett kutyák autók elé üzik őket. Az ezekből az ütközésekből keletkezett anyagi károkat persze a vadászatra jogosultaknak kell megtéríteni, és nem a felelőtlen gazdiknak, a személyi sérülésekről nem is beszélve. A kutyák által akár csak megszaglászott őzgidák, kisnyulak halálra vannak ítélve, miután az anyaállatok idegen szagot érezve rajtuk felhagynak gondozásukkal. Ismét idézünk a már említett kiadványból: „Mindezek ismerete mellett ne feledkezzünk meg arról sem, hogy a szabálysértési törvény 193.§(1) bekezdése értelmében: **aki a felügyelete alatt álló kutyát természeti és védett természeti területen, vagy vadászterületen - a vadászkutya és triflakereső kutya kivételével - póráz nélkül elengedi vagy kóborolni hagyja, szabálysértést követ el.**” - Hasonló jogszabály nem-csak hazánkban, hanem más fejlett országokban is hasonlóan érvényben van.

Végezetül a csapdázásról: A vadgazdálkodás kiemelt feladata a ragadozó apróvadfajok gyérítése, melyet a vadászati hatóság számon is kér a vadgazdálkodókon. Kiemelten a szarka,

dolmányos varjú, szajkó, róka, aranysakál, nyest és borz vonatkozásában. Ezen fajok állomány szabályozása nem csak a vadászható vadfajaink, hanem a védett fajok (pl: énekesmadaraink), és a települések peremén, vagy tanyán élők háziállatainak védelmét is szolgálja. Ezen fajok rendkívül jól urbanizálódnak, gyakran már a településeken élnek, állomány nagyságuk az elmúlt években jelentősen emelkedett. A jó megfigyelő Olvasó már bizonyára tapasztalta, hogy egyre fogynak hasznos kismadaraink, viszont egyre több szarkát, dolmányos varjút látni (híresen nagy fészekrablók). A vadgazdálkodók tollas kártevőkre jellemzően élve fogó csapdákat alkalmaznak, melyeket sajnos rendszeresen megrongálnak, abból a madarakat kiengedik az önjelölt „állatvédők”, akik nem gondolnak bele, hogy ezzel több fészekalja énekes madár, vadmadár,- és kisnyúl sorsát pecsételik meg. A szörmés ragadozókra leginkább ún. „hattyúnyak csapdát” alkalmaznak. **Ezeket a csapdákat szakszerű kihelyezésre beássák a talajszint alá és földdel takarják be. Rálépéssel nem, kizárólag csak a csalifalat meghúzásával lépnek működésbe. Ezek a csapdák viszont veszélyt jelenthetnek a szabadon sétáltatott kutyákra is.** Bár az utaktól távol kerülnek elhelyezésre, a szabadon bóklászó eb megtalálhatja,- működésbe hozhatja őket,- és ekkor a kutya komoly sérüléseket szenvedhet. Természetesen szabályosan sétáltatott kutyával ez eleve nem fordulhat elő. Felelős állattartóként tegyünk meg minden tőlünk telhetőt hűségese társunk védelmében!

*Kolozsi Géza László tájegységi fővadász
301-es számú Pesti-síksági tájegység*

*Horváth Zoltán hivatásos vadász
Soroksár-Gyál Egyesült Vadásztársaság*